

ΣΤΩΜΕΝ ΚΑΛΩΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΟΜΑΔΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΠΑΤΡΩΝ

ΕΤΟΣ 7º

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2015

ΤΕΥΧΟΣ 42ο

Οἰκουμενισμός: Ἡ “παναίρεση” τῆς ἐποχῆς μας, στήν ὑπηρεσία τοῦ τεκτονισμοῦ καί τῆς θεοσοφίας

Ἡ ἔκπτωση ἀπό τήν ἀποστολική καί πατερική παράδοση καί ἡ ἀποκοπή ἀπό τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τῆς πρωτόθρονης, μέχρι τίς ἀρχές τοῦ 11^{ου} αἰῶνα Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, εἶχε καταλυτικές συνέπειες γιά ὁλόκληρη τήν ἱστορία τῆς Εὐρώπης. Εὐστοχα καί συνοπτικά ἐπισημαίνει ὁ Ποιμενάρχης μας: «*Ἡ Δύση, ὡς ἀλλοιώσασα αὐτή τήν διδασκαλία ἀπεκόπη ἀπό τήν ἄμπελον τοῦ Κυρίου μέ ὅλα τὰ φρικτὰ ἐπακόλουθα, μέ τίς γνωστές ἀντιθέσεις, μεταξύ τῆς Θεολογίας καί τῆς ζωῆς, τίς αὐθαίρετες ἐρμηνείες, τήν ἀπομάκρυνση ἀπό τήν πρώτη, τήν ἀρχέγονη δηλαδή πατερική παράδοση, μέ ἀποτέλεσμα νά γεννηθοῦν ὅλα τὰ σύγχρονα, ἀθεϊστικά καί ψεύτικα κοινωνικά καί πολιτικά ἢ τὰ λεγόμενα πολιτιστικά κινήματα, τὰ ὁποῖα στό τέλος ἀντί νά ἐνισχύουν, ὡς ψευδῶς, κατ’ ἀρχάς διακηρύττουν, ἀπογοητεύουν τόν ἄνθρωπο*»¹.

Ἀπό τήν αἰρετική μήτρα τοῦ Παπισμοῦ καί ὡς ἀντίδραση σ’ αὐτόν, γεννήθηκε ἡ Διαμαρτύρηση, ὁ **Προτεσταντικός κόσμος** (15^{ος} αἰ.). Δυστυχῶς, ἡ μέχρι τότε ἐν τῇ πράξει περιφρόνηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως ἀπό τόν Παπισμό, ἔγινε στούς Προτεστάντες βασικό δόγμα πίστεως («*sola scriptura*»). Ἀποτέλεσμα οἱ Προτεστάντες νά ἀποξενωθοῦν πλήρως ἀπό τήν ἀληθῆ Θεολογία, ὅπως αὐτή τήν ἔζησε ἡ Ἐκκλησία, διά τῶν θεοφόρων Πατέρων τῆς. Ὑπό τίς συνθήκες αὐτές ἦταν ἀναμενόμενο ὁ προτεσταντικός κόσμος νά πέσει σέ σωρεία πλανῶν καί κακοδοξιῶν, καί συνακόλουθα νά διασπαστεῖ σέ ἑκατοντάδες ἐτερόκλητες ὁμάδες ἀπό τίς ὁποῖες ὅλες διεκδικοῦν τή συμμετοχή τους στή Μία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι, ἀπό τόν Προτεσταντισμό, προέρχονται πολλές, ἀκόμα καί ἀντιτριαδικές, ἀκραῖες

νεοπροτεσταντικές καί νεοπεντηκοστιανές κινήσεις, οἱ ὁποῖες ὀρθότερα χαρακτηρίζονται παραχριστιανικές ὁμάδες, καί ὄχι χριστιανικές αἵρέσεις (πχ. Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά, Μορμόνοι, Ἀντβεντιστές).

Ἀκόμα καί στίς πλεον “παραδοσιακές” προτεσταντικές ὁμολογίες (Ἀγγλικανούς) συναντᾶμε πλήρη ἔκπτωση ἀπό τή χριστιανική παράδοση καί σέ καθοριστικά ζητήματα χριστιανικῆς ἠθικῆς καί λατρείας (ιερωσύνη γυναικῶν, γάμοι κιναιδῶν).

Στά τέλη τοῦ 19^{ου} αἰ. οἱ ἴδιοι οἱ Προτεστάντες συνειδητοποίησαν ὅτι ὁ κατακερματισμός τους ἀποτελεῖ ἀπόδειξη ὅτι ἐξέπεσαν ἀπό τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Δυστυχῶς ὁμως, ἀντί νά ἀναζητήσουν τήν πνευματική ἀσθένεια πού τοὺς ὀδήγησε στό κατάντημα αὐτό (τό ὅτι ἀπέρριψαν δηλαδή καί, τελικά, ἀποκόπηκαν ἀπό τήν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας) καί ἐν μετανοίᾳ νά προσέλθουν στήν ἱστορική Ἐκκλησία, τήν Ὁρθόδοξη, θέλησαν νά “θεραπεύσουν” μόνο τό σύμπτωμα τῆς ἀσθενείας τους. Δημιουργήθηκε ἔτσι, ἀρχικά στόν προτεσταντικό χῶρο καί μέ πρωτοπόρους τοὺς Προτεστάντες, ἡ **Οἰκουμενική Κίνηση** μέ σκοπό νά ἀποκαταστήσει τήν ἐνότητα τῆς «Ἐκκλησίας» τους ἀπό τόν κατακερματισμό καί ὄχι – δυστυχῶς – νά τοὺς βοηθήσει νά ἐπανέλθουν στήν ἀγιοπνευματική παράδοση τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας.

Ἀργότερα, στίς ἀρχές τοῦ 20^{ου} αἰ., τήν – προτεσταντικῆς ἐμπνεύσεως καί ἐκτελέσεως – Οἰκουμενική Κίνηση νομιμοποίησε, (δυστυχῶς), ἐκκλησιαστικά τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, ἐνῶ ἡ Β’ Βατικανή Σύνοδος τοῦ παπισμοῦ (1962-1965) τῆς παρέσχε πλήρη “θεολογική” κάλυψη μέ τήν περιφρόνηση τῆς ὁμόφωνης πατερικῆς καί ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας.

Τί είναι ο Οικουμενισμός

Ἄς δοῦμε πολὺ ἐπιγραμματικά **τί είναι ὁ Οἰκουμενισμός** : Εἶναι ἓνα θρησκευτικὸ κίνημα ποὺ ἀποβλέπει στὴν ἐνώση ὅλων τῶν θρησκειῶν τοῦ κόσμου μέ τὸ πρό- σχημα τῆς ἀγάπης καὶ τὸ ἀγαθὸ τῆς ἐνότητος. Ἐπιχειρεῖ δέ σέ θρησκευτικὸ ἐπίπεδο ὅ,τι καί ἡ παγκοσμιοποίηση σέ πολιτικό-οικονομικό. Ἐπιχειρεῖ μία ὅσο τὸ δυνατόν μεγαλύτερη ὁμογενοποίηση τῶν θρησκευτικῶν πεποιθή- σεων τῶν ἀνθρώπων, γιὰ μιὰ σταδιακὴ ἐνώση πρῶτα τῶν χριστιανικῶν ὁμολογιῶν (Ὁρθοδόξων, Παπικῶν, Προτεσταντῶν) καὶ στή συνέχεια τῶν μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν (Χριστιανισμός, Ἰουδαϊσμός, Ἰσλάμ), καὶ τελικῶς, ὅλων τῶν ἄλλων θρησκειῶν. Ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι, λοιπὸν μέθοδος ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν καὶ ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος παρὰ τὴν ποικιλία τῶν πίστεων τῶν διαφόρων θρησκειῶν.

Ἡ βασικὴ θεολογικὴ θέση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι «ὅλοι οἱ δρόμοι ὁδηγοῦν στὸν ἴδιο Θεό. Ὅλοι οἱ δρόμοι προσφέρουν τὴν ἴδια σωτηρία». Πίστευε ὅ,τι θέλεις. Εἶναι σωστὸ αὐτὸ ποὺ ἐσύ πιστεύεις! Μόνον νὰ μὴν εἶσαι μονο-δογματικός. Δέν ὑπάρχει μία ἀλήθεια. Ὅλες οἱ θεολογικὲς ἀντιλήψεις εἶναι τὸ ἴδιο σωστές, γι' αὐτὸ καὶ δέν μᾶς ἐμποδίζουν ἀπὸ τὸ νὰ εἴμαστε ἐνωμένοι ὡς μία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ὅποιος ἀμφισβητεῖ αὐτὴ τὴ διδασκαλία χαρακτηρίζεται φονταμενταλιστής, φανα- τικός κοκ. Γιὰ τὸν οἰκουμενισμό οἱ διαφορετικὲς ἀντιλήψεις δέν εἶναι αἰρετικὲς ἀλλοιώσεις τῆς διδασκαλί- ας τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἔλεγαν οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Πατέ- ρες στίς Οἰκουμενικὲς Συνόδους, ἀλλὰ ἀπολύτως ἀποδεκτὲς σωτηριολογικὰ ἀπόψεις.

Ὁ Οἰκουμενισμός ἐξ αἰτίας τοῦ συγκρητιστικοῦ του περιεχομένου εἶναι ἡ πλέον ὑποψηφίαι ἀίρεση ποὺ ἐμφανίστηκε ποτέ στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ἅγ. Ἰουστίνος τὴν χαρακτήρισε «**Παναίρεση**», διότι περι- λαμβάνει ὅλες τὶς αἰρέσεις ποὺ ἔχουν ἐμφανιστεῖ. Ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι ἡ πιὸ δόλια ἀμφισβήτηση καὶ ἡ πιὸ σοβαρὴ νόθευση τῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας. Δημιουργεῖ τὴν ἀπόλυτη σύγχυση γύρω ἀπὸ τὴν ταυτότητα τῆς πί- στεώς μας. Καὶ τελικὰ ὁδηγεῖ στὴν αὐτοαναίρεση τῆς ἰδίας τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ ἀπόφαση τῆς **Θ' Γενικῆς Συνέλευσης τοῦ Πα- γκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν (ΠΣΕ) στὸ Πόρτο Ἀλλέγκρε (2006)**, τὴν ὁποία δυστυχῶς συνυπέγραψαν Ὁρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι μέ Προτεστάντες εἶναι ἀπολύτως σαφὴς καὶ ἐπιβεβαιώνει τὰ ἀνωτέρω: «*Κάθε ἐκκλησία* [σ.σ. ὑπὸ τὸν ὄρο «Ἐκκλησία» ἐννοοῦνται καὶ ὅλες οἱ προτεσταντικὲς ὁμάδες ποὺ συμμετέχουν στὸ ΠΣΕ] *εἶναι ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία καὶ ὄχι ἀπλὰ μέρος τῆς. Κάθε ἐκκλησία εἶναι ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία, ἀλλὰ ὄχι ὁλόκληρη* [ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία]. *Κάθε ἐκκλησία πληροῖ τὴν καθολικότητά της, ὅταν εὐρίσκεται ἐν κοινωνία μέ τὶς ἄλλες ἐκκλησίες ... Ἀκόμη καὶ τώρα ποὺ ἡ συμμετοχὴ στὴν ἴδια Εὐχαριστία δέν εἶναι πάντο- τε δυνατή, οἱ διηρημένες ἐκκλησίες ἐκφράζουν τὴν [μεταξύ τους] ἀμοιβαία ἐκτίμησι κι ὀψεις τῆς καθολι- κότητος. '...'. Ὁ ἕνας χωρὶς τὸν ἄλλον εἴμαστε πτωχότεροι»². Μέ ἄλλα λόγια, ἡ Οἰκου- μενικὴ Κίνησις, στὰ πλαίσια τοῦ ΠΣΕ ἀναγνώρισε τὴν*

«*καθολικότητα*» (= πληρότητα ἀληθείας) τῶν αἰρετικῶν προτεσταντικῶν ὁμᾶδων καὶ ἐπὶ πλέον διακήρυξε ὅτι ἡ Καθολικότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ἄν βρίσκεται σέ κοινωνία μέ τὶς αἰρέσεις τοῦ Προτεσταντισμοῦ!

Δέν εἶχε, λοιπὸν, δίκιο ὁ Καθηγητὴς τῆς Ὁρθοδόξου Δογματικῆς καὶ Ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς, ὅταν πρῶτος αὐτὸς χαρακτήρισε τὸν Οἰκουμενισμό ὡς «**παναίρεση**» τῆς ἐποχῆς μας;

Ὁ Οἰκουμενισμός καὶ «τὸ μυστήριον τῆς ἀνομίας».

Καὶ ἐάν θέλουμε νὰ προχωρήσουμε λίγο πιὸ βαθιά ἡ θεολογία τοῦ οἰκουμενισμοῦ στὴν πραγματικότητα παρέχει τὸ ἰδεολογικὸ ὑπόβαθρο τοῦ «**μυστηρίου τῆς ἀνομίας**», τὸ ὁποῖο βλέπουμε νὰ τελεσιουργεῖται στίς μέρες μας : Γιὰ πρώτη φορά στὴν ἱστορία μέ τὸ διαχρι- στιανικὸ οἰκουμενισμό καὶ τὸ διαθρησκευτικὸ συγκρητι- σμὸ περιφρονεῖται ὁ πυρήνας τοῦ Εὐαγγελίου, ποὺ συνί- σταται στή διακήρυξη τῆς μοναδικότητος τοῦ Προσώπου τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Σταυρικοῦ Του θανάτου καὶ τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεώς Του. Σχετικοποιεῖται τὸ ἀποστολικὸ «*οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία*» (Πραξ. 4, 12), ὑποτιμᾶται τὸ Πρόσωπο καὶ τὸ σωτήριον ἔργο τοῦ Ἰησοῦ καὶ προτείνονται καὶ ἄλλοι, παράλληλοι «δρόμοι» θεώσεως. Ὁ **διαχριστιανικός Οἰκουμενισμός** διευρύνεται καὶ μέ τὸ πανθρησκευτικὸ ὄραμα καὶ τὸ διαθρησκευτικὸ συγκρητισμὸ (πχ. θεωρίες περὶ ἀββραμιαίων, μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν). Ἐτσι, ἡ κοινωνία ὁδηγεῖται στή **σχετικοποίηση τῆς Ἀλήθειας** καὶ στὴν ἀποδοχὴ ὅλων τῶν θρησκειῶν, ἀκόμα καὶ τῶν ἐγκληματικῶν δογμάτων, ὡς ἰσοτίμων ἀτραπῶν πρὸς τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὸ εἶναι τὸ ὑψιστὸ δόγμα τῆς Νέας Ἐποχῆς στὸ ὁποῖο δέ συγχωρεῖται ἡ παραμικρὴ ἀντίρρηση ἢ καὶ ἀπλή ἐπιφύλαξη. Ὅμως, γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας, οἱ θρησκείες καὶ τὰ διάφορα θρησκευτικὰ μορφώματα καὶ οἱ πρακτικὲς τους ὡς ἀνθρώπινες ἢ ἀκόμα καὶ δαιμονικὲς ἐπινοήσεις, ὡς μετα- πτωτικὸς καρπὸς τῆς μακριᾶ ἀπὸ τὸ Θεὸ πορείας τοῦ ἀνθρώπου, δέν μποροῦν νὰ ἔχουν τὴν παραμικρὴ θέση στή ζωὴ τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, διότι ἀποτελοῦν ἄρνηση τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐλπίδας μας καὶ σωτηρίας.

Οἰκουμενισμός καὶ τεκτονισμός.

Οἱ οἰκουμενιστὲς ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ Οἰκουμενι- σμός ἐμπνέεται ἀπὸ τὸ αἶτημα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἐπιθυμία τοῦ Κυρίου γιὰ ἐνότητα ὅλων τῶν πιστῶν Του καὶ γεννήθηκε μέ τὶς Πατριαρχικὲς Ἐγκυκλίους τῶν ἐτῶν 1902, 1904 καὶ 1920. Δυστυχῶς, ὅμως ἡ ἀλήθεια, ὅπως εἶδαμε παραπάνω, εἶναι διαφορετικὴ καὶ πολὺ τραγικὴ: ὅπως ἀποκαλύπτει ἡ μελέτη ἀπορρήτων μασονικῶν κει- μένων, ἡ ἐνότητα τῶν χριστιανῶν, ὅπως σχεδιάστηκε καὶ προωθεῖται ἀπὸ τὸν διαχριστιανικὸ Οἰκουμενισμό (μέ παπικοὺς καὶ προτεστάντες), ἐντάσσεται **στὸ εὐρύτερο πλαίσιο τοῦ διαθρησκευτικοῦ**

Οικουμενισμού, πού αποβλέπει στην ένοποίηση όλων των θρησκειών³ και αποτελεί τον άπώτερο σκοπό του τεκτονισμού και της θεοσοφίας!

Οι μασόνοι είναι απολύτως σαφείς : «*Ο Τεκτονισμός ... προώριστα αυτός να υποδείξη βραδύτερον την βάση, επί της οποίας θα έδραση ή παγκόσμιος θρησκεία του μέλλοντος, ήτις θα περισυναγάγη την Οικουμένην άπασαν εις μίαν ποιήνιν υπό ένα ποιμένα*»⁴. Τό έργο αυτό τό έχουν αναλάβει τά ανώτατα κλιμάκια της μασονίας: «*Η έκτη τάξις [30^{ος}-33^{ος} μασωνικοί βαθμοί] καθιερώθη διά την ίδρυσιν θρησκείας παγκοσμίου*»⁵. Ασφαλώς στό έργο του τέκτονα εντάσσεται ή κατάργηση των θρησκειών μέ τή σημερινή τους μορφή: «*Ο τέκτων ότε μέν είναι δημοτικός [δημοκρατικός], ότε μέν άριστοκρατικός, και άλλοτε καταρρίπτει τούς βωμούς των ναών, άλλοτε κατακρημνίζει τούς θρόνους των βασιλέων*»⁶. Μέσω του Οικουμενισμού, τά χριστιανικά δόγματα, αρχικά, και στή συνέχεια όλες οι θρησκείες θα παραμερίσουν και θα διαγράψουν τίς διδασκαλίες πού τίς διαφοροποιούν και θα κρατήσουν μόνο τά στοιχεία πού τίς ενώνουν! Αυτό είναι τό «*Βασιλικό Μυστικό*»⁷ του Τεκτονισμού, όπως εκτίθεται στην τελετή μύησης του «*Υπερτάτου Πρίγκηπος του Βασιλικού Μυστικού*» (32^{ος} μασωνικός βαθμός): «*Νά έλευθερωθούν οι θρησκείες του κόσμου, παραμερίζοντας πολλά πράγματα έξ εκείνων τά όποία τιμούν ή κηρύσσουν εις τάς ίνδικάς παγόδας, τούς βουδιστικούς ναούς, τά μωαμεθανικά τεμένη και τάς χριστιανικές εκκλησίας, να αναζητήσουν κάτι τό άγνότερον, και να προχωρήσουν προς μίαν αιώνιαν αλήθειαν, έτσι ώστε να προκύψη ή Εκκλησία του μέλλοντος, ό νέος ναός τον όποιον θέλομεν να οικοδομήσωμεν μίας πράγματι καθολικής θρησκείας, τότε θα αρχίση να αναφαίνεται τό αληθές Βασίλειον της Έλευθερίας, δεδομένου ότι οι διδασκαλίες των διαφόρων θρησκειών έχουν αξιοσημείωτον σύμπτωσιν και συμφωνίαν ... αυτοί είναι οι Άγιοι Τόποι τούς όποιους θέλομεν να κατακτήσωμεν, αυτός είναι ό Ναός τον όποιον θέλομεν να οικοδομήσωμεν, εις αυτό συνίσταται τό Βασιλικόν Μυστικόν*». Η σοβαρότητα του «*Βασιλικού Μυστικού*» καταδεικνύεται από τό ότι σε αυτό μυούνται μόνο οι «*Υπέρτατοι Πρίγκηπες*», οι ήγέτες της μασονίας (32^{ος} βαθμός) και δίνουν όρκο να μήν αποκαλύψουν σε κανένα τό «*άπόρρητο έργο*» για την πραγμάτωσή του: «*ορκίζομαι ότι δεν θα αποκαλύψω εις οιονδήποτε, μή δικαιούμενον να μάθη τοϋτο, οιονδήποτε τμήμα του άπορρήτου έργου του βαθμού τούτου* (του 32^{ου} μασωνικού βαθμού)»⁸.

Επί πλέον δέ, οι ίδιοι οι μασόνοι όμολογούν κυνικά: «*Τό ειρηνοπολιτικόν σωτήριον κήρυγμα της Ένώσεως των Εκκλησιών υπέκρυπτε την καθαίρεσιν της Όρθοδοξίας*» (μασονικό περιοδικό «*Πυθαγόρας*», έτος 1930, τ. 1, σ. 17)!

Είναι λοιπόν σαφές ότι ή Οικουμενική Κίνηση, όπως την ζούμε, είναι πνευματικός καρπός του τεκτονισμού και της θεοσοφίας και τά άνομα και άνήθικα σχέδια αυτών καλείται να υλοποιήσει. Άρχισε να εφαρμόζεται τον 19^ο αι. αρχικά στον προτεσταντικό χώρο⁹ μέ καθαρά προτεσταντικές εκκλησιολογικές προϋποθέσεις (θεωρία κλάδων-άναδενδράδων, δύο πνευμόνων¹⁰) και ή Οικουμενική Κίνηση προσχώρησε τό Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως. Ο παπισμός, αρχικά ήταν αντίθετος στον Οικουμενισμό, αλλά στή συνέχεια, όταν «*συμφιλιώθηκε*» μέ τή Μασονία¹¹ μέ τή Β' Βατικανή Σύνοδο (1962-65) παρέσχε στον Οικουμενισμό τή «*θεολογική*» κάλυψη (βαπτισματική θεολογία, όρια Έκκλησίας) και πρότεινε συγκεκριμένες πρακτικές για την υλοποίησή του, τίς όποιες έκτοτε ακολουθεί κατά γράμμα ή Οικουμενική Κίνηση. Ως Όρθόδοξοι θλιβόμαστε όταν διαπιστώνουμε ότι όρισμένοι Έκκλησιαστικοί μας Ταγοί πορεύονται και ένεργούν στά πλαίσια του Οικουμενισμού βάσει της θεολογίας και των αποφάσεων και πρακτικών έπιταγών της παπικής Β' Βατικανής Συνόδου μέ τελική στόχευση τούς σκοπούς της μασονίας για ένοποίηση και συγχώνευση όλων των θρησκειών!

Είναι προφανές ότι μία τέτοια προσπάθεια μέ τίς προϋποθέσεις της προτεσταντικής και παπικής εκκλησιολογίας και κατά βάθος της θεοσοφίας και του τεκτονισμού, είναι έντελώς ξένη στην εκκλησιαστική και πατερική παράδοση της Όρθοδόξου Έκκλησίας μας. Γι' αυτό και ό Καθηγητής της Δογματικής και σύγχρονος Άγιος, ό Όσιος Ιουστίνος Πόποβιτς, χαρακτήρισε τον Οικουμενισμό ως «*Παναίρεση*», και συνακόλουθα κατηγορηματικά αντίθετοι στον Οικουμενισμό είναι όλοι οι σύγχρονοι Άγιοι της Έκκλησίας μας.

Ως Όρθόδοξοι Χριστιανοί, ό καθένας μας ανάλογα μέ τίς δυνατότητες και τή θέση ευθύνης πού έχουμε στην Έκκλησία μας, στό Σώμα του Χριστού, καλούμαστε να διακηρύσσουμε προς κάθε κατεύθυνση μαζί μέ τον «*όρθοτομούντα τον λόγον της αληθείας*» Έπίσκοπό μας ότι «*Η Όρθοδοξία είναι ταυτισμένη μέ την Έκκλησία. Στο Σύμβολο της Πίστεως, τό όποιο απαγγέλομε κατά την Θεία Λειτουργία, όμολογούμε αυτή την αλήθεια. «Πιστεύω...εις μίαν, άγιαν, καθολικήν και άποστολικήν Έκκλησίαν». Δέν υπάρχουν πολλές Έκκλησίες. Μία είναι ή Έκκλησία ή όποία είναι και άγία και καθολική και άποστολική. Άρα όλες οι άλλες ομάδες οι αυτοαποκαλούμενες Έκκλησίες, ουδεμίαν σχέσηιν έχουν αυτήν την έννοιαν του όρου, διότι ή αλήθεια είναι μία, δέν μοιράζεται, δέν κομματιάζεται δηλαδή. Όποιος αποκόπτεται από την μόνη αλήθεια και την μία Έκκλησία, αυτομάτως ταυτίζεται μέ την αίρεση, αφού δέν συμφωνεί εις ένα ή περισσότερα σημεία μέ την μία πίστη. Αυτή την αλήθεια διεκήρυξαν και γι' αυτήν αγωνίστηκαν μέ παρρησία, μέχρις αίματος πολλάκις οι πυρφόροι αγωνισταί, Πατέρες και Μάρτυρες της Έκκλησίας, από των άποστολικών χρόνων μέχρι σήμερα*»¹².

π. Αναστάσιος Γκοτσόπουλος
Εφημέριος Ι. Ν. Αγ. Νικολάου Πατρών
τηλ. 6945 377641
e-mail: agotsopo@gmail.com

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

- ¹ 'Χρυσόστομος, Μητροπολίτης Πατρών, Όμιλία στόν Μητροπολιτικό Ναό Πατρών, Κυριακή τῆς Όρθοδοξίας, 1.3.2015, *Θεοδορμία*, 17(2015), τευχ. 1, σ. 67-72.'
- ² '9th Assembly of WCC, Assembly Documents, *Text on ecclesiology: Called to be the One Church*, 6-7, στό <http://www.impantokratoros.gr/B46B3299.el.aspx>.'
- ³ 'Αναλυτικότερα γιά τό σοβαρό αυτό θέμα στά πέντε άποκαλυπτικά άρθρα τοῦ Μοναχοῦ Άβερκίου, «Παγκόσμια θρησκεία καί Τεκτονισμός» Α'-Ε', στήν έφημ. *Όρθόδοξος Τύπος* τ. 2077/10.7.15 έως τ. 2081/7.8.15 (www.orthodoxostypos.gr/Photos/Pages/2077.pdf). βλ. Μοναχοῦ Σεραφεΐμ, «Η μασονική προώθηση τοῦ Οικουμενισμοῦ», στό www.impantokratoros.gr/741CE610.el.aspx καί π. Άναστ. Γκτσόπουλος, 'Άγ. Παΐσιος ό Άγιορείτης, σύγχρονος Όμολογητής τῆς Όρθοδόξου Πίστεως, Πάτρα 12.7.2015, σσ. 8.'
- ⁴ (Μασονικό περιοδικό) «Άθηνά», έτος 1894, τευχ. 3, σ. 55-56 καί τευχ. 2, σ. 26-27.'
- ⁵ (Μασονικό) «Τυπικόν τοῦ Μυστικοῦ Συνεδρίου [30^{ου} βαθμοῦ] τῶν Μεγάλων Έκλεκτῶν Ιπποτῶν Καδός», 1905, σ. 27.'
- ⁶ (Μασονικό περιοδικό) *Πυθαγόρας*, έτος 1882, τ. 10, σ. 291.'
- ⁷ 'Αναλυτικότερα στά άρθρα τοῦ Μοναχοῦ Άβερκίου, «Παγκόσμια θρησκεία καί Τεκτονισμός» Α'-Ε', βλ. ύποσημ. 3.'
- ⁸ «Υπατον Συμβούλιον τοῦ 33^{ου} τῆς Ελλάδος, ΤΥΠΙΚΟΝ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ τοῦ 32^{ου} βαθμοῦ τοῦ άρχαίου καί άποδεδεγμένου Σκωτικοῦ Τύπου, έν Αθήναις, 1975, σ.σ. 47.'
- ⁹ 'Αναλυτικά βλ. π. Π. Heers, «Οί ιεραποστολικές καταβολές τοῦ συγχρόνου οικουμενισμοῦ, Όρόσημα στήν πρό τοῦ 1920 πορεία του», στό <http://www.impantokratoros.gr/1FD9FFD7.print.el.aspx>
- ¹⁰ 'Μητροπολίτης Πατρών Χρυσόστομος «Μιλώντας πρό ήμερῶν μέ μορφωμένο καί εύγενή άνθρωπο διεπίστωσα τό κακό ποῦ έχει επέλθει στίς ψυχές τῶν νέων ανθρώπων, άφοῦ μέσα άπό Ένα πνεῦμα όπως τῆς θεωρίας τῶν κλάδων καί άλλων όμοίων διδασκαλιῶν, τίς όποιες δυστυχῶς έχουν υίοθετήση καί τινές καινοτόμοι παρ' ήμῖν, έχει επέλθει άμβληνσις τῶν έσωτερικῶν πνευματικῶν αίσθητηριῶν. «Όλοι εἶναι Χριστιανοί, σέ τί διαφέρουμε άρα γε; Στόν ἴδιο Θεό δέν πιστεύουμε;» Η θεωρία ποῦ άνέφερα προηγουμένως, ή τῶν κλάδων δηλ. λεγομένη, πρεσβεῖει ότι, όλες οί Χριστιανικές όμολογίες, συμπεριλαμβανομένης καί τῆς Όρθοδόξου Έκκλησίας, άποτελοῦν κλάδους ένός δένδρου, εκείνου τοῦ Χριστιανισμοῦ, καί ή κάθε μία έχει μέρος τῆς αλήθειας. Αὐτή ή διδασκαλία δυστυχῶς έχει άλώσει πολλές ψυχές μάλιστα δέ, σέ μία εποχή ποῦ έπωχεύσαμε πνευματικῶς, άφοῦ δέν βιώνουμε τήν βαθειά πνευματική διάσταση τῆς Όρθοδοξίας.Μιά άλλη θεωρία έξ' ἴσου επικίνδυνη, εἶναι εκείνη τῶν "δύο πνευμόνων", τήν όποίαν έφεῦρον οί δυτικοί καί δυτικοτραφεῖς καί σύμφωνα μέ τήν όποία ή Έκκλησία, άναπνέει μέ δύο πνεύμονες δηλ. μέ τόν άνατολικό καί τόν δυτικό. Δυστυχῶς μέ τίς σατανοκίνητες αὐτές θεωρίες, ποῦ τόσο κακό έχουν κάνει σήμερα, πολλοί άνθρωποι έχουν όδηγηθεῖ στήν άπώλεια... Αὐτή ή θεωρία εἶναι τελείως ξένη μέ τήν διδασκαλία τῆς Όρθοδόξου Έκκλησίας, άφοῦ υπάρχει μεγάλη καί σαφής, βεβαίως, διαφορά μεταξύ τῆς άποκαλυφθείσης άπό τόν Θεό αλήθειας καί τῶν διαφόρων παραδόσεων τῶν κατὰ τόπου "Έκκλησιῶν"», Χρυσόστομος, Μητροπολίτης Πατρών ό.π.'
- ¹¹ (Μασονικό περιοδικό) *Ό Κλειδόλιθος*, έτος 1983, τ. 15, σ. 36.'
- ¹² 'Χρυσόστομος, Μητροπολίτης Πατρών, Όμιλία στόν Μητροπολιτικό Ναό Πατρών, Κυριακή τῆς Όρθοδοξίας, 1.3.2015, *Θεοδορμία*, 17(2015), τευχ. 1, σ. 68.'

ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΟΜΑΔΟΣ: 6977582800

CΤΩΜΕΝ ΚΑΛΩC

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΟΜΑΔΟΣ

ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩC ΠΑΤΡΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑ

τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρών

κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙC ΠΑΤΡΩΝ

Ν. Βότση 34, Τηλ. : 2610-320.602, Fax: 2610-279.533 email: i-m-patron@otenet.gr

ΥΠΕΥΘΥΝΟC ΕΚΔΟΣΕΩΝ

Άρχιμ. Τιμόθεος Γ. Παλασταύρου

ΥΠΕΥΘΥΝΟC ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Π. Κούλης, Ψηφιακές Εκτυπώσεις, email: paulkoulis@gmail.com